

Jan Pavel II.

APOŠTOLSKÝ LIST VŠEM BOHU ZASVĚCENÝM OSOBÁM V ŘEHOLNÍCH SPOLEČNOSTECH A
SEKULÁRNÍCH
INSTITUTECH V RÁMCI MARIÁNSKÉHO ROKU

AD OMNES PERSONAS CONSECRATAS APOC
22. 5. 1988

Tento List není naukovým dokumentem, ale spíše meditací, která rozvíjí encykliku Redemptoris Mater (25. 3. 1987) se zaměřením na zasvěcené osoby. Maria je zde představena jako ta, která dovršila ve svém životě pouť víry tím, že následovala svého Syna ve věrném plnění vůle Otcovy, v plné odpovědi na Jeho povolání a poslání.

Ještě jednou jsou zde zdůrazněny a uvedeny do vzájemné souvislosti tři základní hodnoty zasvěceného života: povolání, zasvěcení a poslání, významově vztažené ke třem tajemstvím: zvěstování, velikonoc a letnic.

„Váš život je s Kristem skryt v Bohu. (Kol 3,3)

Drazí bratři a sestry v Pánu!

I. ÚVOD

Encyklika Redemptoris Mater objasňuje význam Mariánského roku, který slavíme s celou církví od minulých letnic až do nadcházející slavnosti Mariina Nanebevzetí. V tomto časovém rozmezí chceme navázat na poučení II.vatikánského koncilu, který nám ve své dogmatické konstituci o církvi staví před oči Matku Boží jako tu, která jde před Božím lidem po cestě víry, lásky a dokonalého sjednocení s Kristem (LG 58,63).

Proto vidí celá církev v Marii svůj dokonalý vzor, svou „podobu“. Co zde říká koncil v duchu patristické tradice o církvi jako o univerzálním společenství Božího lidu, mají všichni, kdo tvoří toto společenství, udělat s ohledem na své povolání předmětem svého rozjímání.

Jistě si mnozí z vás, drazí bratři a sestry, v tomto Mariánském roce znovu uvědomují, jaké je pouto mezi Matkou Boží a jejich zvláštním povoláním. Tento list, který vám posílám k Mariánskému roku, chce vám poskytnout pomoc pro vaše uvažování o tomto námětu.

Čerpám přitom z úvah, které vypracovala již dříve Kongregace pro řeholníky a sekulární instituty („Řeholníci ve stopách Mariiných“, Vatikán 1987). Tímto textem vám chci také vyjádřit lásku, jakou chová církev k vám, k vašemu povolání i k poslání, které tak mnohonásobným způsobem vykonáváte na mnoha místech uprostřed Božího lidu. Toto všechno je pro církev veliký dar. A protože Bohorodička je svou účastí na Kristově tajemství také neustále přítomna v životě církve, je vaše povolání a vaše služba současně odleskem této její přítomnosti. Musíme se tedy ptát, jaké vztahy jsou mezi tímto „pravzorem“ a povoláním zasvěcených osob, které chtějí v různých řádech, kongregacích a institutech prožívat svou oddanost Kristu.

II. SPOLU S MARIÍ ROZJÍMÁME O TAJEMSTVÍ

II. SVÉHO POVOLÁNÍ

Při setkání blahoslavy příbuzná Alžběta Marii pro její víru: „Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána (Lk 1,45).

Vskutku, poselství, které obdržela Maria při zvěstování, bylo neobyčejné. Pozorná četba Lukášova textu ukazuje, že je v tom obsažena již pravda o Bohu, tak jak ji vidíme v evangeliu a v celém Novém zákoně. Nazaretská Panna je vtažena do nevyzpytatelného tajemství, kterým je živý Bůh; trojjediný Bůh: Otec, Syn a Duch svatý. V tomto rámci bylo zjeveno Panně povolání stát se Matkou Mesiáše, povolání, na které odpověděla: „Staň se mi podle tvého slova (Lk 1,38).

Když uvažujeme o tom, co se stalo při zvěstování, myslíme také na své vlastní povolání. Vždyť toto je stále obratníkem na cestě našeho vztahu k živému Bohu. Tehdy se pro každého a pro každou z vás otevřela nová perspektiva a vaše křesťanská existence dostala nový smysl a nový rozměr.

Toto se děje s ohledem na budoucí život konkrétní Bohu zasvěcené osoby, na její volbu a na dozrání jejího rozhodnutí. Akt povolání se týká přímo lidské osoby. Ale zároveň znamená - jako při zvěstování v Nazaretě - jisté zjevení Božího

tajemství. Povolání, ještě dřív než zapůsobí v srdci osoby a než na sebe vezme formu osobní volby a osobního rozhodnutí, ukazuje na jiné rozhodnutí, které je v Bohu a které předchází lidskou volbu a lidské rozhodnutí. Proto říká Kristus při svém loučení s apoštoly: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás (Jan 15,16).

Toto vyvolení nás nutí, jako i Marii při zvěstování, abychom se ponořili do věčného tajemství Božího, kterým je láska. Když si nás Kristus volí, když nám říká: „Pojď za mnou, pak je to „Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, jak stojí v listě Efezanům, který skrze něho volí: „Vždyť kvůli němu si nás vyvolil ještě před stvořením světa..., abychom byli přijati za jeho děti... aby se vzdávala chvála jeho božsky vznešené dobrotivosti, protože skrze ni nám projevil svou lásku pro zásluhy svého milovaného Syna.... Seznámil nás totiž s tajemstvím, které ze svého svobodného rozhodnutí si předsevzal, že vykoná (Ef 1,4.6.9).

Tato slova platí zcela všeobecně. Mluví o věčném vyvolení všech a každého jednotlivě v Kristu, o povolání k svatosti, jaká je vlastní těm, kdo byli přijati za Boží děti. Ale zároveň nás uvádějí do tajemství jednotlivých druhů povolání, zejména povolání, jaké je vlastní osobám Bohu zasvěceným. Tímto způsobem si může každý a každá z vás, drazí bratři a sestry, uvědomit, jak hluboká a milostiplná je skutečnost, kterou prožíváme, když uposlechneme Kristovy výzvy: „Pojď za mnou! Potom pochopíme důvěrně, jak pravdivá jsou slova svatého Pavla: „Váš život je skryt s Kristem v Bohu (Kol 3,3), a jsou nám jasná. Naše povolání je ukryto ve věčném tajemství Božím, dříve než se v nás stane duchovní skutečností: naším lidským plánem, naší volbou a naším rozhodnutím.

Spolu s Pannou Marií při zvěstování v Nazaretě chceme rozjímat o tajemství povolání, které se stalo naší „účastí na Kristu a na církvi.

III. SPOLU S MARIÍ ROZJÍMÁME O TAJEMSTVÍ SVÉHO

III. ZASVĚCENÍ

Apoštol píše: „Jste už přece mrtví a váš život je skryt s Kristem v Bohu (Kol 3,3). Obrátme se od zvěstování k tajemství zmrtvýchvstání. Pavlův výraz „jste mrtví“, má tentýž obsah, jaký vyjadřuje apoštol v listě Římanům, když píše o významu svátosti, která nás zapojuje do Kristova života: „Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, jsme tím křtem byli ponořeni do jeho smrti? (Řím 6,3). Uvedený výrok z listu Kolosanům „jste mrtví má tento smysl: „Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou láskou, tak i my teď musíme žít úplně novým životem (Řím 6,4).

Od věčnosti nás Bůh vyvolil ve svém milovaném Synu, Vykupiteli světa. Naše povolání k té milosti, abychom byli přijati za Boží děti, odpovídá věčné pravdě tohoto „být s Kristem skrytí v Bohu . Toto společné povolání všech křesťanů se uskutečňuje v čase křtem, který nás „pohřbívá do Kristovy smrti. Touto svátostí začíná také naše „být s Kristem skrytí v Bohu , a tato událost je pak součástí historie konkrétního pokřtěného člověka. Když máme ve svátosti účast na Kristově vykupitelské smrti, jsme pak s ním spojeni i v jeho zmrtvýchvstání (srv. Řím 6,4), který započal Kristus, právě svým zmrtvýchvstáním, v dějinách člověka. Tento „nový život znamená v první řadě osvobození od dědictví hříchu a jeho otroctví (srv. Řím 6,1-11) .

Zároveň však znamená „posvěcení v pravdě (srv. Jan 17,17), kterým se projevuje celá šíře sjednocení s Bohem, života v Bohu. Takto je náš lidský život svátostným a současně reálným způsobem skrytý s Kristem v Bohu“. Svátosti přitom odpovídá živá skutečnost posvěcující milosti, která proniká náš lidský život účastí na trinitárním životě Boha.

Pavlova slova, zvláště z listu Římanům, ukazují, že celý tento „nový život , na kterém máme účast především křtem, uzavírá v sobě začátek všech povolání, která během života křesťana nebo křesťanky povzbuzují k volbě a uvědomělému rozhodnutí v církvi. V každém povolání pokřtěného člověka se totiž zrcadlí jeden aspekt „onoho posvěcení v pravdě , které Kristus uskutečnil svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním a které zapojil do svého velikonočního tajemství: „Pro ně se zasvěcují, aby i oni byli skutečně posvěceni (Jan 17,19).

Povolání člověka k zasvěcení celého života má zvláštní vztah ke Kristovu zasvěcení se pro lidstvo. Rodí se ze svátostného kořene křtu, který je prvním a základním zasvěcením lidské osoby Bohu. Zasvěcení skrze sliby nebo příslib evangelijních rad je organické rozvinutí onoho počátku, kterým je křest. Zasvěcení obsahuje zralé rozhodnutí pro Boha, snoubeneckou odpověď na Kristovu

lásku. Když se mu zcela a bez rozdělení darujeme, chceme „ho následovat s rozhodnutím, že budeme v duchu evangelijních rad zachovávat čistotu, chudobu a poslušnost. Rádi bychom byli co nejpodobnější Kristu a zařídili svůj život v duchu blahoslavenství z horského kázání. Především však chceme mít lásku, která proniká všechny oblasti zasvěceného života a spojuje je jako skutečný „svazek dokonalosti (LG 44, PC 1,6, CIC Kán. 573,§ 1; 710).

Toto všechno je obsaženo ve smyslu Pavlova „umírání“, které svátostně začíná křtem. Umírání s Kristem, které nám dává účast na plodech jeho zmrtvýchvstání, tak jako pšeničné zrno padne do země a „umírá pro nový život (srv. Jan 12,24). Zasvěcení osoby posvátnými pouty rozhoduje o takové „novosti života, která se může stát skutečností jen tím, když všechno, co tvoří náš lidský život, „ukryjeme v Kristu. Náš život je s Kristem skrytý v Bohu!

Jestliže zasvěcení osoby se, lidsky vzato, dá srovnat se „ztrátou života, je to přece zároveň nejprímější cesta, jak život „získat. Kristus říká: „Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne ho (Mt 10,39). Tato slava jistě vyjadřují radikálnost evangelia. Současně je jasné, jak velmi se vztahují na člověka, jak jedinečný je jejich antropologický rozměr. Co je pro lidskou bytost, muže nebo ženu, základnější než toto: nalézt sebe, znovu se nalézt v Kristu, poněvadž Kristus je „celá plnost (srv. Kol 1,19; 2,9)?

Tyto úvahy o zasvěcení osoby profesí evangelijních rad nás ustavičně ponechávají v oblasti velikonočního tajemství. Snažme se mít s Marií účast na smrti, která ve zmrtvýchvstání vynesla plody „nového života. Tato smrt na kříži byla potupou a byla smrtí jejího Syna! Ale nepochopila Maria snad právě tady pod křížem, kde stála „ne bez Božího úmyslu (LG 58), všechno, co slyšela už v den zvěstování, nepochopila to novým způsobem? Nezahlédla Maria právě tady v „meči, který pronikl její duší (srv. Lk 2,35), nesrovnatelnou „kenozí (zmarem) víry (RM 18; AAS 79 [1987] 383) plnou hlubokou pravdu o svém mateřství? Neztotožnila se právě tady definitivně s touto pravdou, zatímco „znovu nalezla život, který musela v události na Golgotě nejbolestnějším způsobem ztratit pro Krista a pro evangelium?

Právě do tohoto plného „nalezení pravdy o božském mateřství, které se stalo Mariiným údělem od okamžiku zvěstování, zapadají Kristova slova, která pronesl s kříže a která poukazují na apoštola Jana, na člověka: „To je tvůj syn! (srv. Jan 19,26).

Drazí bratři a sestry! Vracejme se neustále se svým povoláním a zasvěcením, do hlubin velikonočního tajemství.

Stůjme pod Kristovým křížem vedle jeho Matky. Učme se od ní svému povolání. Neřekl sám Kristus: „Kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr, má sestra a má matka (Mt 12, 50) ?

IV. S MARIÍ ROZJÍMEJME O VAŠEM ZVLÁŠTNÍM IV. APOŠTOLÁTĚ

Velikonoční události nás odkazují na letnice, na den, kdy „přijde Duch pravdy, aby uvedl apoštoly a celou církev, která je postavena na nich jako na svém základě (srv. LG 19), „do celé pravdy v dějinách lidstva (srv. Jan 16,13). Maria přináší do letnicového večeřadla „nové mateřství, které jí bylo uděleno pod křížem. Toto mateřství jí musí zůstat, a současně musí z ní jako z „pravzoru přejít na celou církev, která se při sestoupení Ducha Utěšitele viditelně ukáže světu. Ti, kdo jsou shromážděni ve večeřadle, jsou vděční, že od okamžiku Kristova návratu k Otci je jejich život s ním skryt v Bohu. Maria žije víc, než kdo jiný v tomto vědomí.

Bůh přišel na svět a narodil se z ní jako „Syn člověka, aby splnil věčný úradek Otce. Neboť Otec „tak miloval svět (srv. Jan 3,16). Když se věčné Slovo stalo „Emmanuelem (Bůh s námi), zjevil Otec, Syn a Duch svatý ještě hlouběji, že svět „je v Bohu (srv.1 Jan 3,24). „Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme (Sk 17,28). Bůh objímá všechno stvořené svou tvůrčí mocí, která se zjevila skrze Krista především jako moc lásky. Vtělení Slova, nevýslovné a nezrušitelné znamení Boží „imanence ve světě, odhalilo novým způsobem jeho „transcendenci. To všechno se již naplnilo v rámci velikonočního tajemství a je v něm obsaženo. Odchod Syna, „prvorozeného z celého tvorstva (Kol 1,3), vyvolalo nové očekávání toho, který všechno naplňuje: neboť „Duch Pána naplňuje zemi (Mdr 1,7).

Ti, kdo společně s Marií čekali v jeruzalémském večeřadle na den letnic, zakusili již konkrétně „nové časy. Z podnětu Ducha pravdy musí vyjít z večeřadla, aby v jednotě s tímto Duchem vydávali svědectví o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu (srv. Jan 15, 26-27). Tím musí zjevovat Boha, který jako láska objímá a proniká svět. Musí všechny přesvědčovat o tom, že jsou spolu s

Kristem povolání, aby v síle jeho smrti „zemřeli“, aby povstali k životu, který je s Kristem skrytý v Bohu.

Právě toto je jádrem apoštolského poslání církve. Apoštolové, kteří vyšli o letnicích z večeřadla, stali se výchozím bodem pro církev, která je skrz naskrz apoštolská a ustavičně zůstává misionářská (in statu missionis). V této církvi přijímá každý již ve svátosti křtu a potom v biřmování povolání, které je, jak připomněl koncil, svou podstatou povoláním k apoštolátu (AA 2).

Mariánský rok začal o letnicích, aby se všichni cítili spolu s Marií pozváni do večeřadla, kde má svůj začátek celá apoštolská cesta církve od pokolení do pokolení. Mezi pozvanými jste přirozeně vy, drazí bratři a sestry, kteří jste za působení Ducha svatého postavili svůj život a své povolání na základ zvláštního zasvěcení, úplného odevzdání se Bohu. Toto pozvání do letnicového večeřadla znamená, že máte obnovit a prohloubit vědomí svého povolání dvěma směry. První záleží v posílení onoho poslání, které je obsaženo v zasvěcení. Druhý v oživení mnohonásobných apoštolských úkolů, které vyplývají z tohoto zasvěcení, v rámci spirituality a cíle vašich společností a institutů nebo i vašich jednotlivých osob.

Snažte se setkat se v letnicovém večeřadle s Marií. Víc než ona vás nikdo nepřivede blíž k spasitelnému pohledu na pravdu o Bohu a o člověku, o Bohu a o světě, na pravdu, která je obsažena ve slovech svatého Pavla: „Jste mrtví a váš život je skryt s Kristem v Bohu. Tato slova mají v sobě paradox, a zároveň jádro poselství evangelia.

Vy, drazí bratři a sestry, máte jako Bohu zasvěcené osoby zvláštní schopnost, jak přiblížit tento paradox evangelijního poselství lidem. Máte také zvláštní úkol mluvit, v tajemství kříže a zmrtvýchvstání, všem o tom, jak velmi je svět a všechno stvořené „v Bohu“ a jak velmi „v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“, jak velmi tento Bůh, který je láska, objímá všechny a všechno, jak úžasně je „Boží láska vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Řím 5,5). Které si „vyvolil ze světa“ a svět potřebuje vaše vyvolení, i když působí dojmem, že je k vám lhostejný a že vám nepřičítá žádnou důležitost. Svět potřebuje vaše „být skrytí s Kristem v Bohu“, i když někdy bere v pochybnost formy klášterní klauzury. Ano, v síle této „skrytosti“ si můžete spolu s apoštolou a s celou církví přisvojit vlastní poselství velekněžské modlitby našeho Vykupitele: „Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa (Jan 17,18). Vy máte účast na tomto poslání, na apoštolském poslání církve (srv. CIC Kán. 574). Máte na něm účast svým zvláštním výlučným způsobem a podle svého vlastního daru milosti,“ (srv. 1 Kor 7,7). Každý a každá z vás má na něm účast, a to tím víc, čím víc je váš život „skrytý s Kristem v Bohu“. Zde je pramen vašeho apoštolského života.

Tato základní struktura vašeho apoštolátu nesmí být překotně měněna a nesmíte se přizpůsobovat mentalitě světa (srv. Řím 12, 2). Je to tak: často zakoušíte, že svět „miluje to, co je jeho“: „Kdybyste byli ze světa, svět by se k vám choval přátelsky jako k svým vlastním“ (Jan 15,19). Ano, Kristus vás „vyvolil ze světa“, vyvolil vás, aby „svět byl skrze něho spasen“ (srv. Jan 3,17). Právě proto se nesmíte vzdát svého „být s Kristem skrytí v Bohu“. To je nenahraditelná podmínka, aby svět uvěřil v spásonosnou moc Kristovu. Tato „skrytost“, která vyplývá z vašeho zasvěcení, dělá z každého a z každé z vás věrohodnou a čistou osobnost. A toto neuzavírá, nýbrž naopak otvírá svět, před vámi. Jak jsem už řekl v apoštolském listě „Redemptionis donum“, evangelijní rady slouží svým podstatným cílem obnově stvoření: „Svět má být jimi podroben člověku a dán jemu, tak aby člověk sám byl dokonale darován Bohu (RD 9, AAS 76 [1984] 530). Účast na díle „Mariánského růstu“ celé církve jako první plod Mariánského roku se bude různit podle zvláštního povolání každého institutu a bude se různě vyjadřovat a bude tím plodnější, čím věrněji budou řeholní společnosti pracovat podle svého zvláštního daru. Konkrétně to znamená:

a) Instituty, věnující se úplné kontemplaci, jejichž členové se zabývají jen Bohem v samotě, mlčení, v ustavičné modlitbě a intenzivním pokání, zaujímají v Kristově Tajemném těle stále vynikající místo, i když je potřeba činného apoštolátu sebenaléhavější. Připomíná to II. vatikánský koncil (PC 7). Ano, když církev pohlíží na Marii v tomto mimořádném milostivém roce, věnuje zvláštní pozornost a úctu bohaté tradici kontemplativního života a cítí se s ní spojena. Mužové a ženy, věrní tomuto charizmatu, uměli uspořádat tento způsob života k užitku církevního společenství a k blahu celého lidstva, a uměli jej zachovávat. Nejsvětější Panna byla tak duchovně plodná, že se stala Matkou církve a lidského pokolení. V mlčení a ustavičném naslouchání Božímu slovu a ve vroucím spojení s Pánem byla Maria po boku svého božského Syna Ježíše Krista nástrojem spásy.

Proto mají všichni, kdo jsou zasvěceni kontemplativnímu životu, mít odvalu. Neboť církev a svět, kterému má církev přinášet radostnou zvěst, dostávají skrze jejich skrytý život v modlitbě mnoho světla a síly od Pána. Když následují Pánovu Služebnici v její příkladné pokoře, ve skrytosti a v ustavičném spojení s Bohem, mohou růst v lásce k svému povolání řeholních osob, oddaných kontemplaci.

b) Všichni řeholníci a řeholnice, kteří se věnují apoštolskému životu, hlásání evangelia nebo dílům lásky a milosrdenství, mají v Marii vzor lásky k Bohu a k lidem. Řídí-li se s velkodušnou věrností tímto vzorem, chápou bídy lidstva, které trpí nedostatkem jistoty, pravdy a otevřenosti k Bohu, a umějí na to odpovídat. Mají odpověď i pro lidstvo, které tíží nespravedlnost, diskriminace, útlak, války a hlad. S Marií umějí sdílet osud svých bratří a pomáhat církvi ochotou k službě pro spásu člověka, kterého církev na své cestě potkává.

c) Členové světských institutů, kteří tráví svůj každodenní život uprostřed různých společenských skupin, mají v Marii příklad a pomoc, aby nabízeli lidem, s kterými sdílejí životní podmínky ve světě, smysl pro harmonii a krásu lidské existence. Ta je tím větší a tím radostnější, čím víc je otevřená Bohu. Mohou vydávat svědectví života, aby budovali společnost, co nejdůstojnější člověka a povzbuzovali je v dobrém. Podávají důkaz, že časné skutečnosti, jsou-li prožívány v síle evangelia, mohou oživovat společnost a dělat ji svobodnější a spravedlivější, k blahu všech dětí Boha, který je Pán stvoření a Dárce všeho dobrého. Tuto chválu Boha může člověk vyzpívat spolu s Marií, když ho uznává za všemohoucího a milosrdného.

Větší odhodlání prožívat plně a zcela vaše povolání a hledět přitom na vznešený vzor oné dokonale Bohu zasvěcené Ženy, jakou je Matka Ježíšova a církve, posílí účinnost vašeho evangelijního svědectví, a získá tím i pastorační snaha o povolání.

Jistě prožívají mnohé řeholní společnosti tíživý nedostatek povolání a na mnoha místech pociťuje církev potřebu většího počtu řeholních osob. Za této situace může Mariánský rok probudit vzrůst odpovědnosti za podporu povolání, protože se s větší důvěrou obracíme na Marii jako na Matku, která pečuje o potřeby své rodiny. Všechny oblasti církve se cítí ve vyšší míře odpovědné za podporu řeholního života.

V. ZÁVĚR

V Mariánském roce jsou všichni křesťané vyzýváni, aby v souladu s myšlenkou církve rozjímali o přítomnosti panenské Bohorodičky v tajemství Krista a církve (srv. LG 8, 52-69). Tento dopis vás chce povzbudit, abyste o této přítomnosti rozjímali ve svém srdci, o její přítomnosti v historii vaší duše, ve vašem osobním povolání a současně ve vašich řeholních společnostech, řádech, kongregacích a světských institutech.

Můžeme říci, že Mariánský rok je časem zvláštního putování, ve stopách té, která kráčí před celým Božím lidem na pouti víry. Jde společně se všemi a zároveň jde před každým jednotlivě. Tato pouť má mnoho rozměrů a oblastí. Celé národy, ano i kontinenty se scházejí u mariánských svatyně.

Přitom se nezapomíná, že jednotliví křesťané mají své vnitřní „svatyně“, v kterých je Maria jejich vůdkyní na cestě víry, naděje a láskyplného spojení s Kristem (srv. LG 63-68).

Často mají řády, kongregace a instituty se svými zkušenostmi, mnohdy staletými, též své vlastní svatyně, „místa Mariiny přítomnosti, s kterými je spojena jejich spiritualita, ano i historie jejich života a poslání v církvi. Tato „místa“ upomínají na jednotlivá tajemství panenské Matky, na hodnoty a události jejího života, na svědectví duchovních zkušeností zakladatelů nebo na projevy jejich charizmatu, které pak přešlo na celou společnost.

Snažte se v tomto roce více navštěvovat taková „místa“. Hleďte na nich novou sílu a nové cesty pravé obnovy vašeho zasvěceného života i správné usměrnění a metodu pro svůj apoštolát. Hleďte na nich svou totožnost jako onen hospodář, onen moudrý muž, který „vynáší ze své bohaté zásoby věci nové i staré (srv. Mt 13,52). Ano, hleďte skrze Marii duchovní životnost, omlazujte se s ní! Modlete se o povolání. Konečně „dělejte všechno, co vám on řekne, jak poradila svatá Panna v galilejské Káně. (srv. Jan 2,5). Toto si přeje Maria od vás, a toto si přeje Maria pro vás, ona, mystická Snoubenka Ducha svatého a naše Matka. Ano, já vás vybízím, abyste odpověděli na toto Mariino přání společným úkonem zasvěcení. To by byla nejlepší odpověď na lásku Matky.

Také já svěřuji v tomto Mariánském roce každého jednotlivého a každou jednotlivou z vás i všechny vaše společnosti z celého srdce jí a žehnám vám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Dáno v Římě u sv. Petra o slavnosti Seslání Ducha svatého,
22. května 1988, v desátém roce mého pontifikátu.

PP Jan Pavel II.

OBSAH

I.	ÚVOD	473
II.	SPOLU S MARIÍ ROZJÍMÁME O TAJEMSTVÍ SVÉHO POVOLÁNÍ	474
III.	SPOLU S MARIÍ ROZJÍMÁME O TAJEMSTVÍ SVÉHO ZASVĚCENÍ	475
IV.	S MARIÍ ROZJÍMEJME O VAŠEM ZVLÁŠTNÍM APOŠTOLÁTĚ	477
V.	ZÁVĚR	481